

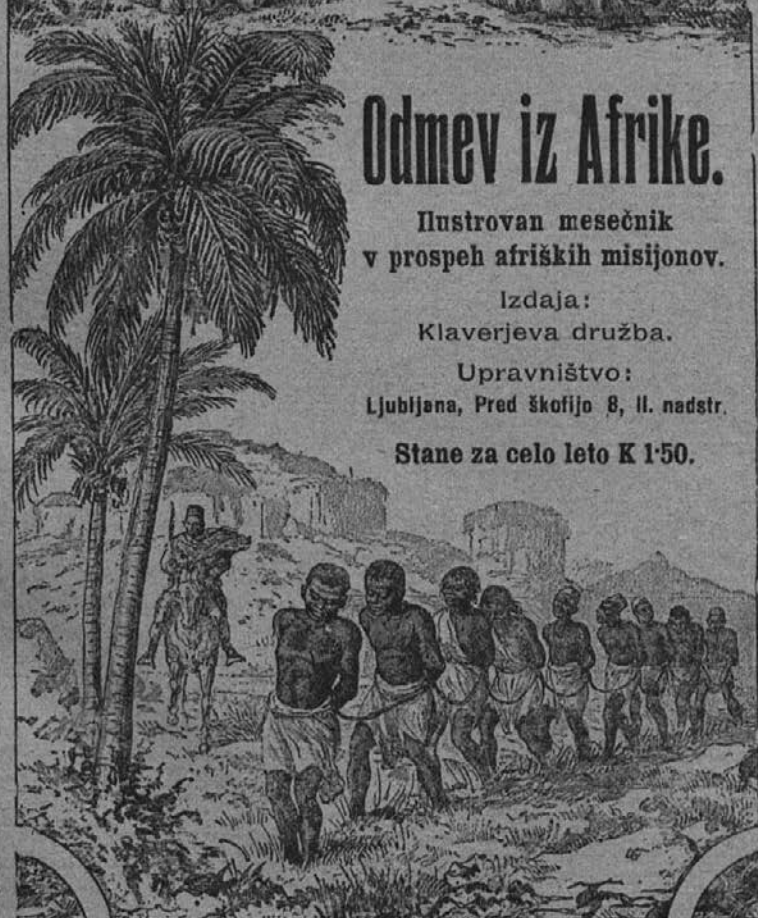
Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev.

Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1'50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Predškofijo 8, II. nadstropje; Trst, via dell' Annunziata 1.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim**, via dell' Olmata 16.

Vsebina številke meseca svečana:

Iz pokrajine Sudan. Smrt nekega Mogho Nabe in volitev naslednika. — Vino iz palm. — Lurška cerkev v Kilimandžaru. — Nekaj iz misijona Cambesi. — Donesek h katehistovskemu vprašanju. (Konec.) — Kratka misijonska poročila. — Praktični migljaji za dobrotnice afriških misijonov. — Popolni odpustek. — Sliki: Vprega volov v Katondi. — P. Mosskopp in brat Rodenbüher na potovanju.

Duševne prednosti

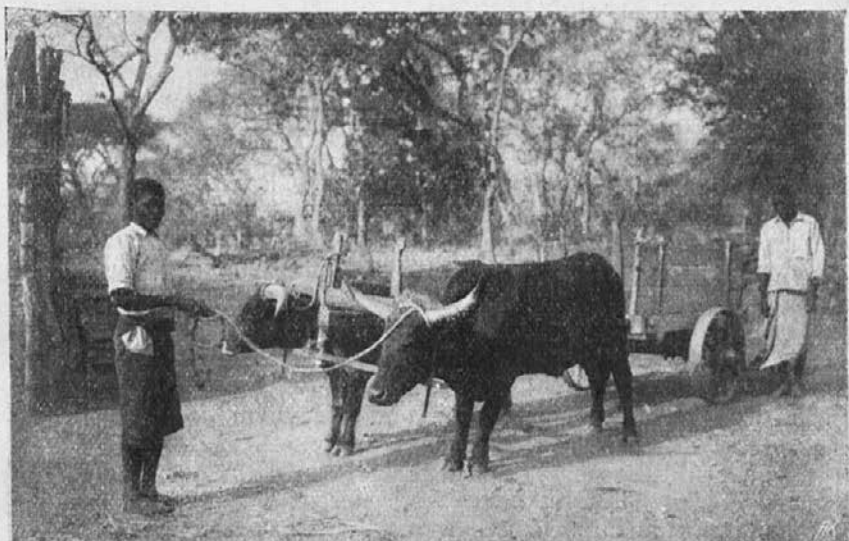
za pospeševalce in dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja.

Deležni so:

1. vsega zaslužjenja in vseh molitev misijonarjev v Afriki, katere podpira Družba;
2. molitev izpreobrnjenih zamorcev in hvaležnosti mnogih zamorskih otrok, ki se krstijo v smrtni uri;
3. del in delovanja družbenikov v zavodu sv. Petra Klaverja;
4. molitev, ki jih opravlja zanje vsak dan Družba;
5. svete maše, ki se daruje tretjo nedeljo vsakega meseca v njihov namen, sv. obhajila, ki ga darujejo ta dan vsi vodje zavoda zanje;
6. po smrti sv. maše, ki se služi tretji petek vsakega meseca za njihov dušni mir, in istotako sv. obhajila, ki ga darujejo vsi udje zavoda v ta namen;
7. svete maše, ki se daruje vsako leto meseca listopada za umrle podpornike in dobrotnike.

Važno!

P. n. naročniki, kateri so še z na-
ročnino za leto 1912. zaostali, se
vljudno prosijo, naj bi ta dolg čimprej poravnali.

Vprega volov v Katondi.
(Glej stran 25.)

Iz pokrajine Sudan.

Smrt nekega Mogho Nabe in volitev naslednika.

(Piše o. Duchesne iz reda Belih očetov.)

Bilo je 13. svečana 1905. Prišel sem ravnokar s katehitičnega potovanja, pri katerem sem obiskal več vasi. Ko dojem v Kvaghadougou, srečam okrajnega poveljnika. Njegovo prvo vprašanje je bilo: „Gospod pater, ali že veste novico?“ — „Katero novico, gospod komendant?“ — „Naba je bolan, in zdravnik je rekel, da je njegovo stanje brez upa.“

Mogho Naba vlada kot cesar čez celo pokrajino Mosi. Čeprav nima več iste oblasti kakor prej, je vendar njegova veljava še zmeraj velika. Še vedno se celo narodno življenje sredotoči v njegovi osebi. Zato se je povsod govorilo o njegovi nagli boleznii in možnosti njegove smrti. To je bila velika dnevna vest. Naše razmere do Mogho Naba Sigrija (ime pomeni: „pomlad“) so bile vedno jako dobre. Zmeraj se je kazal našega prijatelja in nam storil vsako uslugo, če je le mogel.

Drugi dan sva se podala dva patra proti kraljevi prestolnici. Tamborji, ki drugače naznanijo prihod posebnega obiska, so bili čisto tiho. Okoli koč je bilo zbrano ljudstvo. Nemir se je bral iz njihovih obrazov in kretenj. Spoštljivo se je vzdignila množica, da naju pozdravi. Poglavarji, ki so se nama bližali, so bili vidno ginjeni, pa tudi zelo sprejemljivi za izraze sočutja, ki sva jih jim izkazala ob tej žalostni priliki. En uradnik palače naju je peljal k bolniku.

Kraljeva prestolnica je pravi labirint, in tako sva se morala zvijati na desno in levo, naprej in nazaj, da sva dospela skozi prostor, ki vodi med posameznimi kočami. Tupatam je čepel na tleh kak sluga in bil pripravljen ukaze sprejeti in izvršiti. Našla sva Nabaja iztegnjenega na žimnici iz turških odej. Njegova glava je počivala na velikem zglobovniku iz rdečega usnja. Oči so bile zaprte, usta napol odprta in spačena, ena polovica telesa je bila videti hroma. Kakor je vse kazalo, ga je zadela kap.

Ob njem je bila žena, ki je od časa do časa mahljala s pahljačo. Tudi Bullom Naba, katerega dolžnost je upravljati grad, je bil pričujoč, kakor tudi drugi dvorni velikaši. Okoli desne roke so mu zapeli star, železen obroček — mogoče lišp kakega prednika, katerega so ravno izkopali, ker so mislili, da bi ta stvarca znala vplivati na dober izid bolezni. Dala sva strežnikom Nabaja nekaj nasvetov in sva se odstranila.

Prihodnja dva dni sva zopet obiskala Mogho Nabaja, in vsakokrat sva ga našla v drugi koči. Na večer 17. sva zvedela, da je ravnokar izdihnil.

Drugo jutro sva se spet podala h kraljevi prestolnici. Vsi poglavarji s spremstvom vred so bili navzoči. Žene rajnega so jokale in tarnale. Od časa do časa so glasno zavpile, pač menda zato, da bi hudobnim duhovom zabranile polastiti se duše Nabajeve. Mrlič je ležal na preprogi. Bil je čisto zveržen, roke so bile iztegnjene in sklenjene. Velik bel prt je popolnoma zakrival mrtvo truplo. Ob strani na ponvi so ležali na žarečem oglju koščki dišeče smole. Oropali so mrtveca vseh količkaj vrednih predmetov. Stare usijate jermene, ki so vsebovali amulete, je imel zdaj namesto velikanskih srebrnih zapestnic. Celo vse premičnine so bili spravili iz koč. Zunaj sva videla kup bakrenih narročnic in nanožnic. Bili so znaki žen in slug rajnega. Tu naj bi ležale, dokler ne bo izvoljen nov Mogho Naba. „Nič znakov, če ni kralja!“ Tako hoče postava.

Pri tako presenetljivi smrti iščejo pogani takoj pojasnila. Najprej so mislili na Bokuri Kontuja, prednika Naba

Sigrija, ki je bil ob francoski osvojitvi dežele bežal k Zlatemu obrežju in tudi šele pred kratkim umrl. Ker se je bil Naba Sigri branil svojemu bratu na čast žrtvovati običajne darove, so smatrali to kot kazen. Očividno so se združile duše vseh prejšnjih Mogho Nabajev, da vzamejo s sveta njega, ki je na tako podel način prelomil tradicije tridesetih rodov in ki je prvi, kar obstoji dinastija, onečastil to visoko rodovino. In pa tiste solnčne maroge, ki so se nekaj dni prej dale videti s prostim očesom! Za ljudi, ki so skrajno babjevrni, je bilo to zanesljivo znamenje bližnje nesreče!

Še več! Nabaji pokrajin Bousouma, Yako in Belousa, ki nikdar ne bi smeli priti v Kvaghatougou, so to prepoved prestopili. Eden izmed njih je bil sledil klicu okrajnega poveljnika in se za malo časa prikazal v glavnem mestu. Brez dvoma je bil Naba Sigri izbran za žrtev vsled te kršitve običaja! — To so bile misli in pogovori razburjene množice.

Po pogrebnih slovesnostih, ki so se po stari šegi vršile z vsem sijajem in pri katerih se je lepo število volov, ovac in kokoši darovalo, so mislili na prihodnost. In to je bilo dobro, ker za časa medvladja rad nastane kak nered. „Če Nabaja ni, tudi ni nobenega, ki bi postavil dal veljavo,“ pravijo. In res, kljub navzočnosti belih se je videlo, kako so slabi nagoni silili na dan, pravtako kakor lani. Tatvine, ropanje, zločini vsake vrste so se množili. Lahko bi bil kdo mislil, da je vojska. Nihče ni šel iz hiše brez loka in tulja. Poti niso bili več varni; ženske iz sosednjih vasi so le trumoma hodile na trg, in oboroženi možje so bili pred njimi in za njimi.

Slednjič so bile vse ceremonije končane. Dvesto žen Mogho Nabaja je bilo v znak žalosti do kože ostriženih; veliki Nabaji in okrajni poveljniki (106 po številu) so že na konjih trikrat objezdili kraljevo prestolnico. Duša rajnega je bila zdaj lahko zadovoljna. Na Naba Sigrija je ostal le spomin, seveda spomin, ki je bil omadeževan s prestopkom stoletne navade, pa tudi ozarjen od neke dobrotnosti, zaradi katere naj bi ga še dolgo pogrešali.

Volitve so se začele in potegovalo se jih je mnogo, na prvem mestu sin rajnega. Pa njegova mladost (imel je 16 let) mu je vzela ves up. „Kraljestvo Mosija je dežela, katere ne more vladati otrok,“ tako so ponosno govorili. Izvoljenec ljudstva je bil Boudri, brat Sigrija; francoska vlada pa je volitev razveljavila in imenovala sina Nabaja za naslednika. Cela dežela je občutila tako postopanje kot skrajno poniževalno, in povsod se je oglašala nezadovoljnost. Pa kaj naj se stori? Beli je bil pač močnejši. Vdali so se torej in se

tolažili z mislijo, da je vedno še bolje na videz imeti Mogho Nabaja kakor nobenega.

Slavnosti so trajale več dni in se končale s prisego zvestobe. Hočem se s tem zadovoljiti, da povem le nekaj besed o tem slavlju, ne da bi se natančneje spuščal v podrobnosti teh dni veselja, v katerih so veliko rogovili in izpraznili mnogo vrčev „dam“, t. j. prosenega piva.

Bilo je v začetku sušca. Že zgodaj zjutraj se je rinila velika množica proti Pasepangi, malemu zahodnemu delu Kvaghadougou. Cela ravnina je bila polna ljudi in konj. Vsak Naba je imel v svojem spremstvu bobnarje in igralce na flavto. Ker jih je bilo kakih dvesto, si lahko mislite ta ropot. — Novoizvoljenec je sedel na svojem tronu. Imel je na sebi burnus iz rdečega žameta, ki ga je msgr. Bazin podaril očetu Nabaja. Visoki dostojanstveniki so ob njegovi strani sedeli na tleh. Vsi okrajni poveljniki so se bližali svojemu novemu kralju lepo v vrsti kakor vojaki, potem so se vrgli posamič pred njim na tla. Boudri Naba, glava kraljeve rodovine, se je prvi podvrgel tej počastitvi. Sme se misliti, da njegovo srce ni bilo zraven, saj je bil od ljudstva izvoljen, pa od tujcev izpodrinjen. Vsi drugi Nabaji so šli mimo in storili enako.

Ko je bila ceremonija končana, se je vsak odstranil, samo Naba je še ostal na svojem tronu. Medtem so bili okrajni poveljniki zajahali konje; pustili so svoje konje iti počasi in v dobrem redu. V malih presledkih so prekinili enoličnost tega počasnega marša s streljanjem iz pušk. Ker konji tega niso bili vajeni, so se vzpenjali pokoncu in brcali. Vsled tega je bilo ljudstvo kar očarano, ker vzpenjajoč se konj je v očeh Mosijev (ednina je Moaga) kra-en prizor. Ustavili so se nekaj korakov od Nabaja. Jezdecu so zavihteli svoje sulice in grozno zakričali, potem so vsi skupaj veleli konjem poklekniti.

Medtem je bil mladi mož, ki naj bi odslej vodil usodo Mosijev, zelo raztresen, ker je zagledal naju med množico. Zdelo se je, da ga najina pričujočnost veliko bolj zanima nego spretnosti jezdecov. Morala sva misliti, da bo on, trintrideseti naslednik Naba Kvubrija, mogoče zadnji na prestolu svojih prednikov. Beli osvojevalec, ki ga danes navdaja s spoštljivostjo, ga lahko jutri zatre in da zgodovini njegovega ljudstva čisto drugo smer, ljudstva, ki se je skozi dolga stoletja branilo svojih sovražnikov, veliko pribojevalo in si ohranilo svojo ponosno neodvisnost.

Vino iz palm.

(Piše o. Legalois, C. S. Sp.)

Zdaj, ko ima vsak svoj dnevnik, jih je veliko, ki v daljavi razpravljajo o mogočih, verjetnih ali resničnih zakladih razsežnih prekomorskih posestev ali kolonij. O srečna dežela, pravijo, ki leži ob ekvatorju! Bujno rastlinstvo, visoka trava, v kateri človek zgine kakor miš med zrelim žitom; pravi raj postopačev, kjer tla brez gojitve rodijo manijok in pistacije; kjer je ljubitelju belega kruha treba samo na prste stopiti, da si utrga pravi sad krušnega drevesa; kjer nudi palma vsak dan najboljše vino. In tako dirja fantazija mimo vseh krasot in ravnotako mimo resničnosti. — So krušna drevesa, resje, in tudi vinske palme ob našem Kongu, pa nespametno bi bilo si domišljati, da sad teh dreves izgleda tako kakor naš kruh ali naše vino v Evropi.

Linzolo je krajina, bogata na palmovih dolinah, v bujno zeleneči okolici Stanli pola. Naš misijon izgleda notri kakor dražestna in slikovita oaza, kjer lahen vetrič pihlja skozi palmove veje. Vsak dan je videti na potu, ki pelje v 30 km oddaljeno Bracavilo, cele vrste nosačev s težkimi rumenimi vrči vina. Če greste na kak domač sejm, v Mkilamambo n. pr. ali v Lonomo, se bote čudili številu vinskih prodajalcev. Vsaka razprava, vsak shod (banket) ali kitemo se sklene s požirkom tega vina. Koliko prepira je že bilo za eno bučo! V Lincoli torej lahko govorim kot poznavalec o palmah in palmovem vinu.

Poklical sem enega naših kristjanov, Matija Nkoukou, ki je bil nekdanj odkupljen od Družbe svetega Petra Klaverja in je že slovel po deželi zavoljo uspehov z vinsko kupčijo, in sem rekel: „Matija, nauči me skrivnost tvoje umetnosti!“ Matija je bil pravi tip trgovca s palmovim vinom; kajti ta tip se najde tu ravnotako kakor v Evropi njegov kolega, krčmar v pivnici, samo redkeje. Vsi balarji ali batekeji našega kraja znajo vino piti, toda malo jih razume pripraviti ga. Lahko bi se primerjale gotove spretnosti civiliziranih ljudstev in njihovih bratov, ki so manj civilizirani.

Naš pripravljalec palmovega vina je torej tip. Visoke postave, dobre glave, oko nekoliko oblačno; in nikdar vas Nkoukou ne bo ogovoril, ne da bi pogledal gor proti svojim trepalnicam, kakor da bi hotel najti tam gori svoje čopke. Njegove noge so široke in njegova hoja je zibajoča in nagla. Njegov predpasnik je vedno natanko zmerjen, ker kot plezač potrebuje vedno prosto gibanje. Vrhtega je bahač in nima

pretanke vesti; on vse pozna, govori o vsem, spozna namene bližnjega in ve zmeraj priti do zaslužka, če se gre za to. Celi dan se sprehaja Nkouukou in nosi preko rame dolgo in močno zvito rastlino (liano), s katero pleže na drevesa. V njegovem pasu tiči nož z močnim rezilom in v prosti roki nosi svoje buče.

Hočem vam podati njegovo delo v kratkih potezah, ker za „Odmev“ bi bilo veliko predolgo, če bi opisal vse podrobnosti, in sicer tudi ni vse tako jasno, ker ako zamorec rabi veliko besed, imajo te za večino le relativno vrednost, kljub njihovim včasi posebnim opazkam. Matija mi je torej pripovedoval, da so tri vrste palm: 1. taka, ki vedno upijani; 2. ki nikdar ne upijani; 3. ki le včasi upijani. Kajti pri naših paganih zmernost ni čednost, kakor tudi tiho pijančevanje ni napaka; zamorec pije navadno toliko, kolikor dobi.

Razne vrste palmovih vin delijo zamorci v nsamba, soka in mboulou, kakor pač malafou več ali manj upijani. Nsamba se potegne iz palmovega cvetja. Proti mescu sušcu cvetejo palme; imajo širok grozdnat cvet ob začetku prvih listov, čisto gori na deblu, ki se dviga včasi 10, 12, 15 metrov od tal. Viničar naredi ob vznožju cveta zarezo in pri-trdi gor bučo; večkrat na dan pleže gor, da osnaži odprtino, ki se zaradi precej goste tekočine kaj lahko zadela. Drugo jutro je buča polna; drži kak liter. Tako se lahko en cvet skozi poldrug teden izkorišča. Potem ovne cvet, ki je imel v kali celo vrsto palmovih orehov, in pade na tla s strtim upom na poznejšo žetev kokosovih orehov. Vse se ne da imeti, in kdor svoje blago v cvetu porabi, ne sme čakati na jesensko žetev. Ta nsamba je zelo močna in opojna. Pije se ob raznih prilikah: ob dolgih večerih suhega poletja pri plesu v mesečini, pri pogrebu poglavarjev, pri kitouih ali vaških veselicah.

To je bela, sirotki slična tekočina, ki jo zavoljo svežosti in sočnosladkega okusa radi pijejo, posebno če je zjutraj naravnost iz drevesa izčrpana. Čez dva dni postane čisto kislja; potem je pa strašno opojna in naredi iz zamorca najnižje bitje, ki se da najti. Že veliko pretepov je povzročila nsamba, pa tudi veliko pravn sklenila; v mnogih slučajih je nsamba definitiven dokaz, pri naših balarjih najvplivnejši argumentum ad hominem.

Toda vse mine, posebno cvetje in tudi suho poletje, ki traja samo od junija do septembra. Septembra pride dež — ploha, in ž njo velika vročina, ki povzroča neugasljivo žejo, in v praznični dobi vkoreninjena šega se ne da na-

enkrat opustiti. Toda malo bolj pameten je treba biti in misliti na bodočnost. Palma in želodec potrebujeta miru. Zdaj pride soka na vrsto, vino, ki nikdar ne upijani. Nabira se različno. V deblo drevesa se na sredini napravi luknja, kamor bi se lahko porinila debela pipa. (Kot novinec v deželi sem mislil v začetku, — o, samo en dan! — da je to prostor za cedilnik.) Iz te luknje se vsak dan trikrat in še večkrat — brez pipe — natoči po dve ali tri buče, ki držijo po deset litrov, bele in kisle, zelo svetle tekočine, ki ne škoduje glavi, le oživljajoče vpliva in ki jo poglavarji imajo rajši nego vodo iz reke. Tudi palmi ne škoduje, če se sok zmerno izvzema. Soka ne dela zmešnjave, a dobro služi za gašenje žeje.

Pa kmalu spet zavlada strast in zamorec postane zapravljivec, vandal, da izdeluje mboulou in se spet upijani. Visoka, vitka debela, ki se v tihih urah tako podajo h globoki modrini afriškega neba, brezsrčno podirajo, do zadnje kapljice naj izkrvavijo; to je smrt palme. Če je padla pod sekiro, pride fabrikant palmovega vina in vreže spodaj v deblo počez rob, ki gre do notranjosti mozga, in velikan da vsak dan 6—7 litrov manj prijetnega, pa ravnotako opojnega vina kakor nsamba. Medtem se posuši in skvari na tleh krasna, doslej lepo zeleneča krona na zgornjem delu debela; kmalu ni drugega ko mrtev, suh les, ki čez pot ležeč kvečemu še pešca piči s svojimi ostrimi robovi.

Nsamba, soka ali mboulou, vino iz palm, nima torej nič, kar bi se dalo primerjati z njegovim istoimenskim bratom v Evropi. In vendar se lahko eno reče: v obeh delih sveta je vino vladar. Za mnoge je vir sreče, in celo najrevnejši, ki si komaj obleko preskrbuje, bo zmozel nekaj mitakojev (bakren denar, vreden 1 centime), da si dan svojega življenja razvedri z okusno nsambo ali mboulou, ali pa tudi samo s soko.

To mi je pravil Matija, ves srečen radi svojega posla. Zravnal je svojo postavo s ponosno kretnjo, ko sva kramljuje prišla do palmovega drevesa. Tu se je znebil svojih buč in s pomočjo nog in hrbta je plezal hitro čisto navrh. Liani, v kateri je bil, je dal sunek od spodaj navzgor in se je porinil z nogami naprej, tako da je v tem čudnem vzdigovanju brez lestve hitro prišel naprej. Tako delajo vsi trgovci z vinom, in njihovo gibanje je hitrejše kakor pero, ki ga hoče opisati. Zato ne more vsak začeti tega dela in v deželi balarjev uživajo drzni podjetniki nekaj ugleda.

To poročilo bo mogoče marsikomu spremenilo nazore o palmovem nektarju, ki jih je imel dozdej. Hočem vam še

izdati, kaj je nekdo značilno rekel: „Afrika je s svojo čudovito naravo in svojim vročim solncem lep, estetičen del sveta, pa je gotovo tudi narobesvet: njegove shrambe so pod zemljo in kleti na drevesih.“

Misijonski dopisi.

Lurška cerkev v Kilimandžaru.

Škof Munsch, apostolski vikar, piše 9. mal. srpana 1912 sledeče naši generalni voditeljici:

Ako se smatra češčenje preblazene Matere božje že po celem katoliškem svetu za največji blagor vsakega kristjana, se je posebno tudi od začetka misijonov sem v Kilimandžaru misijonom poverila častna dolžnost, da priporočajo Mariji vsa naša dela, uspehe in neuspehe ter trpljenje, skratka vse naše zadeve.

Pred več nego 20 leti je prišel visokočastiti gospod škof de Courmont, tedaj apostolski vikar v Canguebaru, do vznožja hriba Kilimandžaro, in sicer na dan Vnebovzvetja Marijinega. S sedanjim generalnim prednikom škofom Le Roy je preiskal hrib, na katerega se je slednji podal, in potem se je vrnil nazaj na obrežje, da bi od tam poslal najpotrebnejše za ustanovitev nove postojanke N. D. de Lourdes v Kilemi. O. Gommen-ginger bi naj to imel na skrbi.

„Ta hrib,“ pravi škof de Courmont, „se mora posvetiti Materi božji. Kajti kakor kraljuje s svojim velikanskim, snežnobelim vrhom nad oblaki, je podoba večno neomadeževane, brezmadežne Device, ki vodi vse k svojemu nebeškemu prestolu.“ Ko je bila nekoliko let pozneje postojanka pri vstaji Dschagga v hudi stiski in so hoteli vse Evropejce pomoriti, napravil je škof de Courmont obljubo najsvetejši Devici in je imenoval drugo postojanko Notre Dame de la Delivrande Kiboscho. Kajti kakor s čudežem so ostali očetje pri življenju.

Lurška cerkev v Kilemi, katero so začeli zidati že pred šestimi leti, naj bode večni spomenik, ki bo spominjal sedanjo in poznejšo krščansko občino, da se ima zahvaliti Materi božji za rešitev in vero. Naj bo in ostane ta novi Lurd tukaj na velikanskem gorovju ekvatorja kraj milosti za misijonarje, vernike in vse ljudstvo v ozemlju Kilimandžaro, enako kakor blagonosni Lurd ob vznožju Pirenej.

Preden bo ta stavba gotova, bo še zahtevala mnogo znoja in veliko žrtev; vendar velja to češčenju Marije. Ona nam mora pomagati, da izgotovimo, kar smo začeli. Kljub temu, da se nahajam v slabem gmotnem položaju, zaupam v Boga.

Nekaj iz misijona Cambesi.

Po dolgem odmoru piše o. Mosskopp iz Katondue z dne 22. malega srpana 1912. naši gospe generalni voditeljici:

Bralci „Odmeva“, ki so nas tako velikodušno podpirali, bodo gotovo želeli vedeti, kako je z novim misijonom. Ker smo tukaj samo dva patra in eden brat, še ne moremo poročati o velikih napredkih, toda nekaj se je že zgodilo. Ako smo mi s svojim delom le toliko dosegli, da je ta misijon začel res delovati, potem smo že s tem prav obilno poplačani. Kajti sedaj smo uverjeni, da ne bode noben protestantski misijon našel prostora v Ruangi in da je tako tudi obvarovan stari misijon Miruru. V istem času smo pa odprli tudi vrata, skozi katera nam je odprta pot v deželo, v katero bi dolga leta ne bil prišel noben misijonar.

V dolini Lufundca, ki je pritok Ruangva, smo že otvorili šolo, in sicer z dovoljenjem oblasti. Tam je hotel začeti šolo neki poglavar v svoji vasi, toda drugi poglavarji so ga prestrašili, rekoč, da bi ga angleški magistrat vjel in kaznoval, ako bi odprl šolo. Nato sem mu jaz prigovarjal, naj gre sam v Fejro, ker bo tam dobil gotovo dovoljenje. Šel je in dobil dovoljenje. Zmagonosno se je povrnil v svojo vas in razložil drugim poglavarjem, da je zapovedal angleški bo ana, da se morajo vsi otroci pošiljati v šolo. Seveda je bila to samo baharija, toda ljudje so bili pridobljeni. Blizu vasi se je postavila koliba in sedaj je sin našega poglavarja, star gojenec Miruru, nastavljen za katehista z mesečno plačo 4 marke in nado na 8 mark, kadar še oženi.

Dalje gori ob Ruangva se bode to leto, kakor upamo, odprla še druga šola tudi z dovoljenjem vlade. Kajti tudi tam želi imeti glavni poglavar šolo, ker hoče biti njegov sorodnik, dober kristjan Miruru, učitelj.

Za sedaj ne moremo zahtevati več šol, ker nas je premalo. Razen tega imamo ves čas dosti ročnega dela. Kajti tudi jesti hočemo in imeti zdravo stanovanje, da bi prehitro ne zboleli, toda nihče nam ne bode tega preskrbel, ako si sami ne pomagamo. Nadalje moramo tudi z delom dajati zamorcem dober zgled. Kako bi mogli drugače zamorcem pridigovati: „Vi morate delati,“ ako bi mi sami ne delali; pridigovanja in obiskovanja vasi ne

smatrajo zamorci za delo. Če imamo enkrat lepa polja, potem se bo delalo v delavnicah kakor v Salysbury, kajti to imponira zamorcem. Če enkrat vidijo, da se njihovi otroci pri nas naučijo rokodelstva in si lahko tako služijo denar, potem nam ti črni materijalisti radi zaupajo svoje otroke. Da bi se otroci naučili brati in pisati in bi se krstili, zato ne pošlje noben zamorec svojega otroka v šolo, da si pa lahko služijo denar, to je vse kaj drugega. Da pa pridemo enkrat tako daleč, bo še preteklo mnogo časa in zadovoljiti se moramo s pripravami in igrati vlogo najemnika. Kakšno je to naše najemniško življenje, Vam hočem kratko razložiti.

Od Miruru smo zvedeli, da si prihrani mnogo časa in denarja, kdor ima par vpreženih volov. Koliko denarja stane, če moramo s pomočjo zamorcev polje prekopavati! Koliko nosačev je treba, da znosijo skupaj kamenje, pesek in les! Zato smo morali kupiti vprežne vole. Na drugi pristavi smo lahko kupili štiri vole, a ti so bili še divji in smo jih morali še navaditi na vožnjo. Tukaj jaz nisem mogel pomagati, ker ne znam tega dela. Zato razume pa to tem bolj brat Rodenbüher. Dva vola sta se kmalu privadila, toda druga dva se nista hotela na noben način naučiti vleči. Že vpregli smo ju z velikim trudom in ko sta bila vprežena, sta zlomila telego. Ali smo ta dva vola zastonj kupili in denar zavrgli? „Veste kaj,“ je rekel brat, „jaz bom napravil ogrsko telego in tako bo šlo.“ In šlo je. Kakor kaže slika na strani 17, stojita čisto mirno pred vozom.

Druga slika našega opravila. Potok Katondue ima sicer dosti vode, a kaj pomaga voda, če je ne moremo rabiti. Tam, kjer priteče potok v dolino, smo napravili najprej veliko shrambo za vodo. Na ta način smo zbirali vodo potoka, izsušili močvirje in lahko spustimo vodo nanj s pomočjo cevi tako, kakor sami hočemo. Višji prostori ne morejo dobiti vode iz shrambe, zato smo z veliko zagrajo zajezili potok pod izvirki, tako da je skoro vse ozemlje, katero smo kupili, preskrbljeno z vodo.

Mogoče se bo marsikdo smejal ali celo spotikal nad temi vrstami. Kako more tudi misijonar pisati tako materijalne stvari! Tudi jaz sam se moram včasih sam sebi smejati, ako hodim s sekiro okoli po polju, ilovico iz cevi odstranjujem, zverinam pasti nastavljam in druga ročna dela opravljam. Jaz za svojo osebo bi tudi rajši hodil od vasi do vasi in pridigoval, kakor da se moram pečati s temi materijalnimi rečmi. Toda kdo mi bo dal hrano, kdo hišo gradil? Edini brat ne more vsega storiti, zato moramo mi duhovniki tudi pomagati. Toda ali se tako delo ne spodobi za duhovnika? Ali ni opravljal nebeški Odrešenik do 30. leta tudi enaka dela? Kako bi se šele prestrašile nekatere nežne duše, ko bi mene ali moje sobrate zapazile na potovanju! Obleke nočem

opisati z besedami, ampak pridenem samo sliko. Ni res, med tisoči bi tudi eden ne spoznal duhovnika, misijonarja v taki podobi?

Gotovo bi bilo boljše, ako bi nosili mi na apostolskem potovanju obleko, ki je primerna našemu stanu. Pa kako bi se dalo to napraviti, vsaj tukaj v čisto divjem kraju, tega ne vem; kvečjemu bi to šlo tedaj, ako bi hoteli veliko denarja izdati za nosače in strežnike. Dvomit pa, da bi bili dobrotniki zadovoljni s tem, da rabimo njihov denar za stanu primerna potovanja in ne za prave misijonske potrebe. Kolikokrat moramo preskočiti

P. Mosskopp in brat Rodenbüher na potovanju.

jarke in prebresti reko, da nam voda seže do prs! Kolikrat moramo plezati po hribih in bloditi po trnjevih gozdovih! Duhovniška obleka bi se kmalu spremenila v cape. Ubogi misijonarji kakor mi se ne moremo dati nositi, ampak še sami moramo svojo dvokolesnico in puško nositi. Sicer pa hočem končati in ne več tako realistično popisovati našega življenja. Marsikdo bi se le lahko jezil in bi ne hotel več pošiljati miloščin tako zanikarnim ljudem. In vendar je ta nova ustanovitev odvisna od miloščin. Kaj vse moramo nakupiti, da si nekaj po evropski šegi uredimo! Koliko reči moramo naročiti za delavnice! Kakšne vsote potre-

bujejo misijonarji za potovanja! Ako so pa bralci zadovoljni s takimi poročili, ki kažejo življenje v misijonu tako, kakor je v resnici, potem sem rad pripravljen prihodnjič še več pisati.

Visoko častita gospa grofica! Čudili se boste, da sem pravzaprav tako malo pisal o misijonu. To pa raditega, ker vemo tukaj manj nego v Evropi, kaj naj postane iz misijona. Mi vemo samo, da ga prevzame gališka provincija, potem približno njegove meje in da Katondue ostane. Drugega ne vemo nič. Kaj pravzaprav hoče gališka provincija, kateri in kedaj pridejo misijonarji, kdo bo prednik, o tem smo popolnoma na nejasnem. Zato si pa ne moremo narediti za prihodnost nobenih načrtov.

Za veliko miloščino in za to, da ste jo naravnost sem poslali, se prav lepo zahvaljujemo. — Misijon priporočim Vaši materinski skrbi in obljubim, da se bom Vas in cele Družbe spominjal pri sveti maši.

Donesek h katehistovskemu vprašanju.

(Piše P. Klaeyle, O. M. I. — Konec.)

B'waten, dne 22. listopada 1911.

Visoko cenjena gospa grofica!

Moje zadnje pismo od mene je bilo iz W'huka naslovljeno na Vas, cenjena grofica. Jaz pa že 3 do 4 mesece nisem več v W'huku in sem zdaj nastavljen v Brakwatu. Prava misijonska postaja je Döbra in je obenem farma prečastitega patra. B'water je šele pri začetku do misijonske postaje. Meseca vel. srpana lanskega leta se je tukaj začelo. Pred menoj je bil tukaj moj tovariš Kornelij Izaak. Ko je bil prestavljen v W'huk, sem prišel jaz v B'water; kajti jaz sem bil, kakor veste, najprej v W'huku. — Tukaj v B'watu je 6—7 družin, ki hočejo prestopiti h katoliški Cerkvi, kajti prej so bili na protestantovskem misijonu v Otjibingwe. In okrog 10—15 otrok, od katerih je 6—7 dolžnih obiskovati šolo. V torek in petek se vrši vedno verouk. Druge dni moram poučevati petje, molitvice in razlagati zgodbe sv. pisma. Veste pa, spoštovana grofica, da je pouk v petju z usti zelo težak in se lahko le enoglasno poučuje. Je pa tukaj v Afriki tako, da ljudje radi pojejo. In ker v marsikaterih kapelah ni harmonijev ali pa prav majhni, se raje večglasno poje. Kjer sem pa jaz, v B'watu, ni niti malega. Kaj naj zdaj naredim, povedal sem to že tudi preč. patru prefektu, toda on pravi, da mi ne more pomagati. Osrčil sem se torej in sem pisal zamorskim prijateljem v Nemčiji.

Da bi lahko zopet enkrat pomagali ubogim zamorcem v Afriki, in sicer v južno-zapadni Afriki. Tukaj še nimamo občin kakor v Evropi, zato še ne moremo pravzaprav skrbeti za naše cerkve, zato še moramo pritegniti k temu naše prijatelje in brate v Kristusu onstran velikega solnega morja. Tudi mi nameravamo kmalu dobiti cerkvene občine.

Torej spoštovana grofica, če bi bili tako prijazni in bi hoteli prečitati teh par vrst in mi, prosim, hoteli poslati odgovor, da morem slišati in videti, kaj Vi rečete.

Jesub Xristub ab goahe, — amosib hoab gose. Amen.
Jezus Kristus bodi hvaljen — veke vse do.

S srčnim pozdravom
Vaš hvaležni

Alojz.

Kdo hoče pripomoči do harmonija v Windhuku?

Kratka misijonska poročila.

Škof Sweens, M. A., poroča: „Naši zamorci so zelo izobrazbe željni. Posebno želijo, da bi se naučili pisati in brati. Če j m torej mi ne damo nobene priložnosti, da bi izpolnili to željo, potem je gotovo, da si bodo skušali pridobiti te znanosti v brezbožnih in veri nasprotnih šolah. Sedaj ali nikoli je odločilni trenutek, da pridobimo cele rodove za sveto katoliško Cerkev. — Naše semenišče v Rubji obeta mnogo za bodočnost. Z božjo pomočjo bomo dobili domače duhovnike. Za to pa potrebujemo mnogo časa, denarja in truda. Proti koncu velikega srpana bodo prejeli nekateri semeniščani nižje redove. Od Božiča sem že na apostolskem potovanju. Letni čas ni posebno ugoden za to. Vsak dan dežuje: reke prestopijo bregove, mostovi se podirajo, močvirja nam zapirajo pot. Toda vse to nas ne more odvezati od dolžnosti. Ob nedeljah in tudi ob delavnikih pridejo naši neofiti in katehumeni po ne-

popisno izpranih potih, čisto od deža premočeni, po dveurnem ali še daljšem potovanju v misijon. Že ob 6. uri zjutraj vidimo mnoge, kako opravljajo pred Najsvetejšim jutranjo moltev, so pri sveti maši in prejemale „Kruh močnih“. Naši pridni ljudje imajo vero in jo pričajo tudi z deli.

Iz Kinduja (Belgijski Kongo) piše o. Emil Konrad, C. S. Sp., naši gospe generalni voditeljici z dne 23. velikega travna: „Kindu s svojimi 600 kristjani in 250 katehumeni je mala župnija, daleč vstran v Notraiji Afriki, ki je pa globoko verna. Posebno goreče hodijo njeni župljani k pogostemu svetemu obhajilu in k službi božji. Naši kristjani, ki morajo večkrat po 2—3 dni hoditi, da pridejo v naš misijon, se nikakor ne dajo preplašiti, da ne bi ob praznikih redno prišli k mizi Gospodovi. Sploh je redko, da kak kristjan iz okolice ali iz Kindu po tri tedne ne bi prejel

svetega obhajila. Vsako nedeljo razdelimo povprečno 200 - 250 svetih hostij. Naši črnici ljubijo svojo cerkev, iz opeke sezidano, ki je sicer prostorna hiša božja, pa še brez vsega okrasa. Ta cerkev ima celo čeden zvonik, pa še nobenega zvona. Naš preč. o. prefekt se je v tej zadevi že obrnil na vse svoje znanke, toda žalibog brez uspeha. Zdaj je že tri leta, kar naš zvonik čaka na kak zvon! In pri tem se naj pomisli, da se protestanti povsod v naši prefekturi naseljujejo in zidajo cerkve

z znano angleško razkošnostjo. Ker si nisem vedel več drugače pomagati, sem sklenil prositi božje Jezusovo Srce prav posebno v mesecu rožniku, naj kaki dobri duši vdihne misel, da nam pošlje zvon s premerom 0.70 metra." — Kdo torej hoče na čast božjemu Srcu prispevati nekaj za nakup tega zvona? Družba svetega Petra Klaverja bo vsak, tudi najmanjši dar prav hvaležno sprejela. Tudi bo prevzela stroške prevoznine.

Praktični migljaji za dobrotnice afrikanских misijonov.

Da bi se ugodilo mnogim vprašanjem, ki prihajajo na Družbo sv. Petra Klaverja, hočem podati sledeča navodila in ljubim dobrotnicam kličem že naprej „Bog povrni!“ za vsako podporo te vrste.

Cerkveni paramenti, t. j. **mašna oblačila** s celo pripravo (štola, manipel, plašč za kelih, bursa), potem **plašči** za **večernice** in **velum** za **blagoslov** naj bodo zelo lahki. — Prvi ne smejo imeti nobene vloge iz trdega platna, kakor je tukaj navada, tudi se naj vzame bombaževa tkanina, posebno pri dvostranskih mašnih oblekah za oltarje, ki se dajo prenesti. Za podšiv naj se rabi rumeno platno, nikoli vijolično, črno ali rdeče, ker pride pri veliki vročini barva na albe in to se potem ne da lahko izprati. — Plašči za večernice naj bodo samo podšiti, brez podlage. Za podšiv naj se izbere predvsem samo dobro blago, dobro tkano, ne prozorno in lahko, ker ga misijonarji ne morejo dati lahko prenoviti, če se poškoduje. — Za mašno obleko se potrebuje $3\frac{1}{2}$ m svile, če ima na sredi progo ali križ, na robih približno 16 m. Barva svile naj bo: bela, rdeča, vijolična, zelena ali črna. K beli barvi spada tudi blago, ki je belo ali zlatorumeno in to zadnje velja za mašna oblačila, kakor tudi za plašče pri večernicah in za velum pri blagoslovu. Vedno naj se pri prvih podlaga ali izpolnjevanje vezilnih prog strinja z barvo obleke. Proge naj se vežejo vedno s svilo, nikoli z volno, ker to razjejo molji v vročih krajih. Širokost prog naj ne prekorači 20—22 cm, kajti vezilo bi ne bilo potem lepo, ker je vedno obdano od robov.

Dolgost mašnih oblek bodi srednja: 112 *cm* za zadnji, 75–80 *cm* za prednji del. Plašči za večernice (pluviale) naj bodo dolgi 150 *cm* in njih oblika naj tvori natančno polkrog, vsled česar se zelo lahko vrežejo. — Zelo lepo je, ako je palica in kapa (redovnikova obleka) vezana (s svilo), vendar se pa lahko posebno prva zaznamuje z robi in sicer od roba v širokosti 25 *cm*.

Kar se tiče cerkvenega perila, je pripomniti, da naj bo vse **altarno perilo**, kakor tudi **albe** in koretlji iz praznjega platna, posebno albe in koretlji naj bodo iz finega, lahkega platna zaradi velike vročine v vročih krajih, ker mora n. pr. imeti mašnik pri sv. maši razen albe tudi oglavnico in mašni plašč.

Pri teh predmetih se je treba držati sledeče mere:

Alba (dolga mašna srajca): dolgost s čipkami vred 1'60 *m*, širokost 2'60 *m*, dolgost rokavov 56 *cm*, njihova spodnja širokost 36–40 *cm*, širokost pri vratu 65 *cm*, razpor 30 *cm*.

Koretelj (kratka srajca): dolgost s čipkami 85–90, širokost 2'60 *m*, dolgost rokavov 56 *cm*, širokost 55–60.

Ako se pri albah na rokavih čipke našišejo, naj se napravijo kot oslec, pri koretljih pa se naj prišišejo na rokavih. Širokost pri vratu in dolgost pri razpori je pri obeh enaka.

Altarni prti: dolgost 3'60–4 *m*, širokost: navadna širokost platna, 78 *cm*.

Korporale: to je s čipkami opremljen, četverkotni prtič, ki se pri sv. maši razgrne na altanju. Velikost je 50 *cm* v kvadratu; ako se hoče pri obšivu na dveh nasprotnih straneh mal križec navezati (lahko se prišiše z rdečim vezivom), naj se s strojem ali z roko fino zarobi.

Purifikatorij (robček za kelih): dolgost 50 *cm*, širokost 32 do 36 *cm*. Ti robčki dobijo na sredini obeh kratkih strani blizu roba tudi majhen križec in se obšišejo na teh kratkih straneh s čipkami. Tudi ti robčki se morajo tanko sešiti.

Altarni prti, korporale in robčki za kelih se ne smejo napraviti iz že rabljenega platna.

Humurale (oglavnice): dolgost 78–80 *cm*, širokost 60 *cm*. Ti prti dobijo na dolgi strani na sredini ali blizu roba večji križec (približno 3 *cm* visok), potem se prišiše na vsak konec dolge strani ena zanjka, na katero se privežeta dva traka, dolga 150 *cm*, s katerima se prt za-

veže in sta tako napravljena na prt, da ju ni treba vedno z njim prati. Ta traka se na enem koncu prišijeta tudi na zanjko.

Lavabo (robčki za brisanje rok) iz srednjemočnega platna. Dolgost 60 cm, širokost 36—40 cm. Na ta robček se prišije na en konec en križec, naj bode gladek in brez čipk, da se razlikuje od drugih malih robčkov, katere mora duhovnik sam prati, česar pa pri teh ni treba storiti.

Palla: to je četverokotno pokrivalo, veliko 15—16 cm, se sešije iz finega platna in sicer dvojno in dobi ali lep križec ali kako drugo primerno znamenje, belo ali rdeče (a se ne veže visoko) in lahko se vloži karton, ki se pri snaženju lahko odstrani. Okrasek se napravi samo na eni strani.

Ako se podarijo fini platneni prti, se lahko rabijo za albe, koretlje ali humerale. Iz namiznih prtov se dajo izgotoviti obhajilni prti tako, da se prti prerežejo na sredini po dolgosti in se na eni dolgi strani opremijo s čipkami. Praktično je, da se, ako mogoče, iz teh dva enaka izdelata, da se lahko v slučaju, če je eden prekratek v to svrho, ta z drugim izpopolni. Mera cerkev in kapel je zelo različna in zato ne moremo določiti gotove mere. (Dalje prihodnjič.)

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca svečana.

Dne 2. svečana, na praznik Marijinega češčenja.

Dne 24. svečana, na praznik sv. apostola Matija.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Darovi

od dne 1. do 30. listopada 1912.

Za afriške misijone: Jenčić 2 K 40 v, Zucchiati F. 3 K 50 v, N. N. 1 K, Brenčić 1 K, preč. g. kanonik Flis 15 K, Luckmann M. 1 K, Lorbeck J. 5 K, Terjašek A. 2 K 50 v, N. N. 20 K, Bastjančić 1 K 80 v, Prinac M. 1 K 20, Vidmar M. nabrala 5 K 26 v, N. N. 1 K, Fille T. 7 K, Slova A. in B., Jaklitsch 4 K, Bogataj F. 1 K 50 v, N. N. 5 K, preč. župnijski urad št. V. 93 K, uredništvo Bogoljuba 100 K, N. N. 3 K 10 v.

Za sv. maše: Jenčić J. 10 K, N. N. 2 K, Pečolar J. 10 K, Marinko 4 K, Trpin 4 K, Klinc A. 20 K, Klinc M. 20 K, Klinc T. 10 K, N. N. 2 K.

Za stradajoće: N. N. 1 K, Vidmar M. nabrala 1 K 20 v, N. N. 32 v.

Za okužence v Africi: Žibret M. 2 K, Seljak A. 1 K 50 v, preč. g. župnik Sancin J. 2 K 20 v, Jenčić J. 2 K, N. N. 30 K, G. ill E. 2 K, Onič F. 5 K, Šusteršič T. 2 K, Skwarce M. nabrala 16 K 38 v.

Za gotovce: Vidmar M. 2 K 30 v.

Za odkup sužnjeve in botrinski darovi: Šprogar M. za svojo krščenko Marjeto 5 K; Polak N. botrinski dar za dečka na ime Anton Polak 24 K; Mravlja F. botrinski dar za deklico na ime Klara 20 K; po preč. g. V. Učak od neim. osebe botrinski dar za dečka na ime Ludovik 30 K.

Za katehiste: Papež 3 K, Kostanjevec 3 K, Zorman N. 2 K.

Za kruh sv. Antona: Pikec M. nabrala v tobačni tovarni 5 K, Žibret J. 1 K, Žibret M. 2 K, Kresnik F. 1 K, Kot M. 2 K, Skwarce D. 2 K, Primožič J. 2 K, Zelnik A. 40 v, Klemenc F. 40 v, Primožič M. 60 v, Primožič A. 2 K, Železnikar J. 60 v, Primožič A. 40 v, Esih J. 3 K, Zajdala A. 1 K, N. N. 1 K, Fakin F. 6 K, Brezovšek M. 2 K, N. N. 5 K, Mečuvnik Z. 2 K 40 v, Štrovs M. 2 K, Mečuvnik Z. 1 K, Jerman M. 1 K, Fukner M. 2 K, N. N. 1 K, Štrovs M. 2 K, Kokalj M. 50 v, Koren S. 4 K, Čuček M. 1 K 30 v, Terjašek B. in A. 3 K, Dvorsak L. 3 K, Klinc T. 3 K, Šprogar M. 1 K, Vidmar M. nabrala 8 K 92 v, Fille T. 1 K, Jenčić J. 4 K, Miglič F. 8 K, Klinc T. 3 K, Guiznik F. 3 K, Koprivec A. 3 K, Bukovšek Z. 5 K.

Za Klaverjev vinar: Luskovnik J. 60 v, Petriček 50 v, Kokalj M. 50 v, Vidmar M. nabrala 7 K 10 v, Končan F. nabrala v tobačni tovarni 15 K 43 v.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih oseb 5 K, nabrano po: Dular R. 3 K, Potočnik 3 K, Petrič K. 3 K, Žibret M. 8 K, Primožič 4 K, preč. g. Omahna J. 12 K, Oman T. 5 K, Tomažič F. 20 K, preč. g. V. Učak 7 K, Felix 2 K, Koren S. 6 K, Polak N. 3 K, Terjašek B. 3 K, Klinc T. 14 K, Šamperl 7 K 27 v, Berjak 4 K, po cerkvi presv. Srca Jezusovega 6 K, Juhart K. 2 K, Šopavc 2 K, Petriček 24 K.

Za misijonsko zvezo: Poderžaj 50 v, Martinek M. 50 v, Terjašek 1 K 50 v, Fille T. 50 v, Sajovic A. nabrala 2 K, po preč. gosp. Veranić od Roškar A. 10 K.

Za Zambesi misijone: N. N. 10 K.

Podporniški prispevki: Sedmak J. 2 K, po preč. g. župniku Meršolj od štirih udov 8 K, Zajdala A. 2 K, Bauer M. 2 K, Koren S. 2 K, Šprogar M. 2 K, Plahutar A. 2 K, Špandl 2 K, Jenko J. 2 K, Nastran F. 2 K.

Skupna vsota 830 K 8 vinarjev.

Poslano v predmetih: Ferlan M.: veliko oblačil za gobovce, Lampič M., preč. g. župnik Gregor Potočnik: rabljene znamke.

Pomačajmo afrikanским misijonom!

Kdor hoče biti boter oziroma botra enemu zamorčku in mu določiti

krstno ime,

naj daruje vsoto **24 K.**

Posreduje:

Družba sv. Petra Klaverja.

Kdor bi hotel skrbeti za črnega dečka v

deškem semenišču,

naj pošlje letno **120 K.**

Posreduje:

Družba sv. Petra Klaverja.

Dar **60–100 K** zadostuje za

odkup

enega zamorskega otroka (posebno deklice).

Posreduje:

Družba sv. Petra Klaverja.

Kdor bi hotel skrbeti za zamorca za časa njegovih

bogoslovnih študij,

naj pošlje letno **200 K.**

Posreduje:

Družba sv. Petra Klaverja.

Kdor hoče enega črnega otroka

posinoviti,

naj pošilja za njegovo vzgojo pet let po **120 K.**

Posreduje:

Družba sv. Petra Klaverja.

Kdor hoče ustanoviti ali pomagati ustanoviti

prosto mesto

za enega zamorskega seminarista, naj pošlje **5000 K.**

Posreduje:

Družba sv. Petra Klaverja.

Za vzdrževanje črnega

katehista

potrebuje misijonar od **200–250 K.**

Posreduje:

Družba sv. Petra Klaverja.

Posebno dobrodošle so

cerkvene posode

(kelihi, monštrance itd.). Pošiljajo se na naslov: Družba sv. Petra Klaverja: **Ljubljana**, Pred škofijo 8. II. nadstr. ali **Trst**, Via dell'Annunziata 1.

Miloščina za misijone, katero prejme Družba sv. Petra Klaverja, se vedno, ako ni kakšne posebne želje, primerno razdeli; ako pa kdo določi poseben misijon, se to izpolni. **Vsi afrikanški misijonarji** se lahko poslužujejo te Družbe kot nabiralnice miloščine, kakor tudi **prijatelji posameznih misijonov**, ker se vsi darovi zanesljivo odpošljejo na oni kraj, kamor so določeni.